

Bódai-Soós Judit

Dió és Kolumbusz kalandjai

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

Bódai-Soós Judit

DIÓ ÉS KOLUMBUSZ KALANDJAI

HELMA Kiadó 2025

© Bódai-Soós Judit 2025.

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-963-639-932-0

Illusztrálta és a borítót készítette:

Hauí József

Kiadja a HELMA kiadó 2025. 05. 20.

A HELMA Kiadó gondozásában eddig megjelent
könyvek Bódai-Soós Judit szerzőtől:

- Mesék híres nagyjainkról
- Holdlétra
- Állatsimogató versek
- Jövőnek őrzött gondolat
- Az elvarázsolt diákok
- Petya, Matyi és a duliánok
- Hét csepp varázslat
- Hímes-verses mesekosár
- Más világok
- Mennybéli mesék
- Meseszánkó
- Mihaszna kutyuk bolygója
- Székelyföldi mesék
- Világ-cserepek
- Visszafelé szaladó fák
- Joci, a pizsamás madár – Nemere István
társszerzővel

**A könyvek megvásárolhatóak többféle
formátumban a HELMA kiadó weboldalán:**

www.helma.hu.

Nyomdai kivitelezés:

BOOKS FACTORY Sp. z o.o.

ul. Cukrowa 22

71-004 Szczecin

Poland

A térkép és a suttyanó

Dió és Kolumbusz, a két szertelen fővárosi kölyökmacska már megszokta, hogy a tavaszi nagytakarítás idején a család felforgatja az egész házat a pincétől a padlásig. Nem volt ez másként ebben az évben sem. A munka elején a két cica még lelkesen ugrabugrált odalent, de ahogy a nap egyre magasabbra ballagott az égen, úgy fogyott a két kölyök lelkesedése és ereje. Ebéd után már legszívesebben csak szunyókálni mentek volna, ezért felosontak a padlásra.

– Atyaég! Micsoda rendetlenség van itt! – ámult el Dió, a kis cirmos cicalány.

Alig találtak maguknak kényelmes zugot, ahol nyugodtan szundikálhatnak egyet. Alvás közben Kolumbusz be is verte a kobakját valami kemény tárgyba, amikor megfordult. Erre persze egyből felriadt és mérgesen morgolódt.

– Mi van? – kérdezte Dió. – Miért nem alszol?

– Bevertem a fejem ebbe a ládába – mutatott Kolumbusz arra a nagy fekete ládára, ami kirángatta az álmából.

– Lehet, hogy kincs van benne – mondta reménykedve Dió.

A két macsek a ládára vetette magát, közös erővel felnyitották a tetejét, de kincs helyett csak papírokat találtak benne. Átforgatták az egészet, de egy Magyarországot ábrázoló térképen kívül semmi érdekesre nem akadtak. A térképet Kolumbusz zsebre vágta, hátha jó lesz valamire. A fekete-fehér kis kandúrnak szokása volt az ilyen gyűjtögetés.

Este aztán, egy bőséges vacsora és egy alapos mosdás után ágyba került a két kölyök, de Kolumbuszt annyira izgatta a padláson lelt térkép, hogy nem tudott elaludni. Elővette, kihajtogatta és nézegetni kezdte.

– Milyen nagy ez az ország! – mondta. – És mennyi falu és város van benne! Szívesen elmennék egyszer mindenhova. Eddig még ki sem tettem a tappancsomat Pestről.

– Na, ezen nem csodálkozom – mosolygott Dió.

– Nem véletlenül kaptad egy nagy világutazó nevét. A fővárost azért már elég alaposan bejártad.

– Az igaz, de nézd! Micsoda fura településnevek! Porpác, Akasztó, Vaspör, Babócsa, Kömpöc, Bojt. Oda el akarok menni! Szeretem a bojtokat. Különösen a vastag, puha bojtokat.

– Mutasd! – most már Dió is együtt böngészte a térképet testvérével. – Nahát! Kerecsend. Az... az egy madár, nem?

– Van ilyen nevű madár. Talán sas.

– Nem sas. Sólyom – szólt be valaki az ablakon.

– Egészen pontosan kerecsensólyom. Valószínűleg erről a sólyomról nevezték el a települést Kerecsendnek.

A két cica összerezzen, és rémülten fülelt az ablak felé. Végül Dió bizonyult bátrabbnak, amikor kiszólt:

– Ki van odakint?

– Sanyi vagyok, a vándorsuttyanó – jött a felelet.

– Micsoda? – ámult a két kölyök.

– Suttyanó. Nem hallottatok még rólam?

– Nem.

– Igaz, elég régóta nem volt már utasom, aki emlékezhetne rám. Hosszú-hosszú ideje magányosan járom az országot, de most véletlenül meghallottam a beszélgetéseket, és arra gondoltam, hogy szívesen elfurikázlak benneteket bárhová, ha tényleg csavarognátok egy kicsit.

– Naná! – kurjantott Kolumbusz, és egy ügyes ugrással az ablakban termett.

Sötét volt már odakint, de egy utcalámpa fénye éppen rávetült Sanyira. Elég lehangoló látványt nyújtott. Ütött-kopott kis kétülékes tricikli volt. Olyan kicsi, mintha pont cicáknak tervezték volna. Nagyjából ezer éve...

– Vicces vagy – húzta el a száját Kolumbusz. – Szerintem a szomszéd kerületig se tudsz elgurulni.

– Nana! Kiskomám, ne ítélj első látásra! – méltatlankodott a járgány. – Öreg vagyok, mint az országút, az igaz, de a rozoga külső csak álca, hogy békén hagyjanak. Valójában gyors vagyok, mint a villám.

Időközben Dió is az ablakpárkányra telepedett testvére mellé. Ingatta a fejét. Hitte is, meg nem is, amit a suttyanó mondott.

– Kerecsendre is el tudnál vinni bennünket? – kérdezte próbaképpen.

– Persze. Mondtam, hogy bárhová elviszlek, ahová csak menni akartok.

– És mennyi idő alatt érnénk oda? Egy hét?

– Ne viccelj! Csak erősen koncentráltok, aztán kimondjátok együtt az úti cél nevét, és a következő pillanatban már ott is leszünk.

Dió megrángatta Kolumbusz farkát. Mindketten leugrottak az ablakpárkányról, és bevonultak a szoba sarkába, hogy megvitassák a dolgot. Sanyi közben türelmesen várakozott az ablak alatt.

Pár perc sutyorgás után a két cica visszatelepedett az ablakpárkányra.

– Megbeszéltük a dolgot – kezdte Dió.

– Gondoltam – bólintott rá a suttyanó mosolyogva.

– Úgy határoztunk, hogy teszünk egy próbát.

– Nagyon helyes. Hét próbát is tehettek.

– Hetet? Csak hetet? – csodálkoztak a cicák.

– Bizony. Éppen úgy működik a dolog, mint a mesékben a három kívánság, csak ez most hét. Szóval, van számotokra hét csavargásom, aztán odébbállok.

– Az jó... vagyis, hát, azt hittük, hogy tovább maradsz... – habogott Kolumbusz.

– Majd legközelebb – ígérte Sanyi. – Most nem maradhatok tovább egy hétnél, mert el kell ruccannom Egyiptomba.

– Azta! Oda nem mehetünk veled? Úgy hallottam, hogy az a macskák országa...